

Príbeh ktorý sa nestal

Príbeh, ktorý sa nestal

Bolo ráno a ja som mala zoom. Ako každé obyčajné ráno, deň čo deň. Vstanem, umyjem si zuby a otvorím počítač.

„Dobré ráno, pani učiteľka,“ slušne sa pozdravím a vypnem mikrofón. Mali sme hodinu biológie. Postupne sa spolužiaci pripájali a želali si dobré ráno, aj keď sme všetci vedeli, že až tak dobré nebolo. Predsa len, kto by chcel mať ráno o ôsmej biológiu a ešte aj skúšanie. Neberte ma v zlom, biológiu mám rada, len mi to moc nemyslí...

Ale poďme to vziať všetko pekne po poriadku. Som Valentína, obyčajné 15- ročné dievča. Chodím do deviatej triedy, no momentálne sme doma, pretože je vo svete vírus menom Korona alebo Covid-19. Ide o to, že školy sa zatvorili a my sme ostali závislí na Wi-Fi a kvalitnom počítači. Všetko istí internet. Kto by si to bol pomyslel? A viete čo? Možno mi neveríte, ale momentálne by som radšej sedela v škole ako v kuchyni za počítačom a počúvala sekavé zvuky spolužiakov a pani učiteľky. Bohužiaľ, už nejaký ten týždeň mi ten počítač blbne.

Milujem dlhé prechádzky s koňom, či už na ňom alebo popri ňom. Tie výhľady! Príroda je niečo neskutočné. A nebo? To sa ani nedá opísať. Úžasný pocit, ako sa mi vietor pohráva s hnedými vlasmi a štekľí mi uši... To sa nedá ničím nahradiť.

Mám veľké sny, ako raz zmením svet.

„ Pani učiteľka, prepáčte, ale Valentína vám odkazuje, že jej to zase seká,“ prerušila výklad učiteľky Lea. Lea je moja kamarátka. Dalo by sa povedať, že robíme všetko spolu.

„ Ďakujem Lea, no, ale každopádne pokračujeme...“ učiteľka biológie pokračovala a rozprávala im o mineráloch.

Vrátim sa k Lei. Nazvala by som nás dve nepokrvnými sestrami. V tomto príbehu vystupuje iba ona, keďže nemám veľa priateľov. Nevadí mi to. Nepotrebujem množstvo ale kvalitu. Sme ako jedno telo, zvyčajne jedna myseľ a rozhodlanie. Kvôli tomuto nám často ľudia ani neveria, lebo obidve sme samotárky, ale sme stále spolu. Takže toto je náš príbeh. Stal sa? Nestal sa? To už nechám na vás...

„ Dovidenia a pekný zvyšok dňa,“ postupne sme sa všetci odpojili a čakali na ďalšiu hodinu, ktorou je slovenčina. Tieto hodiny mám strašne rada.

„ Dobré ráno,“ teraz si mikrofón nevypnem, pretože čakám na otázky od učiteľky, aby som ich mohla zodpovedať.

„ Dobré ráno aj vám. Keď sme tu už všetci, môžeme začať s hodinou. Poprosím vás, aby ste si otvorili vaše zošity,“ predpokladám, že budeme písať vlastný názor na niečo. Už vopred som si otvorila peračník, do okienka v linajkovom zošite napísala dátum a čakala na ďalšie pokyny.

„Do zošita mi zodpoviete pár otázok. Otázky sú nasledovné: Kedy som a kedy nie som rád žiakom? Kedy je a kedy nie je učiteľ rád

učiteľom? Poprosím si do zošita napísať pár odpovedí, žiadne zložité súvetia.“

Zobrala som pero a začala som písať. Mohlo ubehnúť desať minút a už sme si čítali odpovede.

„Va....llent...inka pros...ííí..m preč....ííta..j svoj....e od...po..vede.“ sekavé hlasy z môjho počítača sa nedali rozoznať. Ako to, že jednu chvíľu je to ok a druhú zas nerozumiem ani jedno slovo?

„ Ach jaj, Valentínka, ja už naozaj neviem, čo s tým máš..“ ozvala sa mama z kuchyne s veľmi sklamaným hlasom. Akoby som za to naozaj mohla ja, nechápem... Keby som vedela, čo s tým mám, tak to asi napravím, no nie? Naozaj milujem tieto otázky typu „ Si doma?“ v momente, ako otvorím dvere. „Nie mami, ja som ešte v autobuse.“ Alebo „ Raňajkuješ?“ práve vo chvíli, keď jem lievance. Veľmi smiešne. Dnes škola ubehla veľmi rýchlo. Bola som tomu rada, mohla som ísť hneď do stajne.

Na telefóne sa mi zobrazí prichádzajúci hovor.

„Ahoj, tati, dobre, že voláš, mohol by si nás dnes vziať na kone?“ s nádejou som sa spýtala otázku tak ako každý deň. Každý deň v mesiaci. Len kone. Na čo iné sa mám zamerať, keď nie na kone? Od detstva nás učia, aby sme sa venovali tomu, čo nás baví, tak prečo to nevyužiť alebo nezobrať si tieto slová vážne k srdcu. Hľadáme potešenie v tom, čo uznáme za dôležité. Samozrejme, je ťažké sa rozhodnúť, čo je dôležité a čo potrebné.

„Nie, prepáč, dnes robím do piatej.“

Nerada to hovorím, ale dnes to vidím na jazdu v autobuse. Ach jaj...

„Okej, nevadí, ďakujem.“

Zrušila som hovor a šla písať Lei, že pôjdeme autobusom. Bolo presne dvanásť hodín, keď som šla do kuchyne po pohár vody.

„Ako ideš na kone, Valentínka?“ Občas nemám náladu na tieto otázky, lebo puberta je strašná.

„Autobus.“

Ďalej bolo ticho. V pokoji s pohárom vody som sa zatvorila v izbe a šla som na sociálne siete. Hm, je zaujímavé, koľko klamstiev tam koluje. Momentálne tam letí čosi také, že pri testovaní na Covid vám do nosa dajú čip. Smiešne. Radšej som to vypla a šla si pobaliť batoh. Autobus do mesta mi išiel o sedem minút. Ešte rýchlo do kuchyne po mrkvu a bežím na zastávku. Pri obúvaní ešte kričím mame: „Ahoj, ľúbim ťa, neviem, kedy prídem!“ Nečakám ani na jej odpoveď a vybehnem z bytu. Idem po schodoch, pretože výťah je na prvom poschodí. Bežím ako o život, mám už len dve-tri minúty.

„Prepáč, nevšimla som si ťa,“ dvihnem hlavu na suseda, ktorý akurát ide domov.

„Nevadí.“

Nie je veľmi priateľský, ale čo už. Bežím ďalej po schodoch. Na zastávke už vidím Leu, ako nepokojne podupkáva nohou a čaká na mňa.

„Ahoj, prepáč, nabúrara som do suseda, preto meškám.“

„Jasné, lebo ty máš vždy výhovorku. Priznaj si to, nedokážeš prísť načas.“

Obe sme sa zasmiali a nastúpili do autobusu, ktorý akurát prišiel. Vždy len to isté okolie. Budovy, domy, byty, cesta, chodník, stromy, kríky, ľudia, autá. Túto cestu poznám naspamäť. O necelých tridsať minút sme stáli pred

stajňou. Ten typický zápach, ktorý zacítim, mi pripomenie, že som na mieste, ktoré mám rada. Vždy sa dá na niečo tešiť.

„Ahojte.“ V stajni si už baby chystajú kone na dnešnú robotu.

„Čauko.“

Počasie je pekné. Vonku pofukuje vietor, je studený, ale nie natoľko, aby ochladil slnečné lúče, ktoré dopadajú cez oblaky priamo na moju tvár. Prezujem sa, vezmem do ruky mrkvu a idem si po koňa do výbehu.

„Ahoj, Adriano.“

Koník zastrihá ušami, odhryzne si kúsok mrkvu a nasleduje moje malé kroky do stajne. Pokojne si povzdychne a zastaví mi priamo za chrbtom.

„ No čo, Val, čo idete dnes robiť?“

Touto otázkou ma zaskočí jedna z báb. V iných situáciách mám naplánovaný celý deň.

„ Ani neviem, ale vyzerá byť pekne, možno pôjdem pozrieť nové miesta na lúku.“

Ďalej sme sa veľmi nebavili, predsa len sme mali dosť svojej roboty. Leu som nikde nevidela tak som dúfala, že šla niekam so svojim koňom. „Konečne,“ povzdychnem si, keď dočistím toho svojho. Cestou do sedlovne po sedlo narazím na nové dievča.

„Dobrý deň,“ počujem a obzriem sa na ňu. Malé dievčatko. Pripomína mi Leu, keď bola malá. Veľké modré oči, malý noštek, vlasy po ramená, zapletené do dvoch vrkočov. To myslela mňa?

„ Ahoj,“ odpoviem. Neviem, či vyzerám tak staro, či pôsobím staro, ale na to, že mám 15, podľa jej úctivého pozdravu asi naozaj vyzerám na svoj vek staršie.

„Rozprávali sme sa včera, povedali ste mi, aby som sa zastavila...“

Moja zlatá! Ďalšie dievčatko, ktoré sa chce starať o koníka.

„ Prepáč, ale asi si si ma splietla s majiteľkou... Ja to tu nevlastním, majiteľka stojí vonku.“ Ukážem rukou smerom, kde sa nachádza výbeh.

Dievčatko ostalo chvíľu zadívané do mojich očí, ale po chvíľke odišlo. Pousmiala som sa a vykročila som. Ťažké sedlo, prilba, ktoré držím a príjemné očakávanie mi vyčarujú úsmev na tvári a pozitívnu energiu.

„Tak čo, krpec, tešíš sa na vyvetranie hlavy?“ pozriem sa na koníka. Adriano akoby rozumel mojej reči, iba pokrútil hlavou, pokojne stál a čakal, kým mu podoťahujem postroj a vyberieme sa na lúku. Posledné úpravy a už si dávam prilbu a sadám do sedla.

„Kamoš, dnes sme v tom sami.“ Pohládzam ho po krku a vydáme sa na dlhú cestu prírodou. Obloha je svetlomodrá, tráva zelená, vtáky sa nad nami vznášajú. Adriano klopká kopytami po kamennej cestičke, ktorá vedie na lúku. Tá sa rozprestiera kúsok za stajňou.

„ Hej, čo sa deje, keď si zastavil?“

Stojíme v strede lúky a Adriano nepokojne smeruje svoj pohľad zo strany na stranu. Snažím sa v diaľke nájsť to, čo upútalo jeho pozornosť.

„ Srnky ti nedajú pokoj?“

Vytiahnem telefón a začnem v diaľke fotiť srnky. Odrazu sa mi sedlo zatriaslo, lebo Adriano sa znenazdajky rozbehol za nimi. Telefón držím v ruke, spevním stehná a nechám ho, nech ma vedie priamo za

srnkami. Bežíme za stádom srniek, ktoré smerujú do hustého lesa. Pred nami vidím vysoký strom.

„Stááááá!“ snažím sa zastaviť, ale bežíme ďalej. Strom je necelý meter pred nami. Zrazu Adriano prudko zastavil, mnou poriadne myklo, takmer som neudržala rovnováhu.

„O toto ti išlo? Aby si zastavil presne pred stromom?“ jeho povzdych beriem ako škodoradostné áno.

Cestou domov si pokojne kráčame. Krok za krokom . Západ slnka. Obloha potiahnutá ružovým a oranžovým závojom. Pokoj a sloboda. Blížime sa k stajni. Zosadnem a do stajne vchádzame vedľa seba.

Víkend. Pomyslím si, keď otvorím oči, pošteklené prvým ranným lúčom.

Je niečo po ôsmej a ja vstávam. Na stole mám ešte zo včera otvorený počítač. Pohnem myškou a počítač divne preblikne namiesto toho, aby sa zasvietil.

„Ale to si už robíš srandu, nie?“ On sa ten počítač asi naozaj už kazí. Otvorím dvere a nakuknem, či je niekto doma. Všade ticho, byt vonia prázdnotou, a raňajky bohužiaľ necítim.

„To zas bude deň, ešte sa len začal a oni mi ani raňajky nenechali.“

V kuchyni vypijem aspoň pohár vody a do batoha zbalím jablko a mrkvu.

„Cink. “ Pípne mi správa na telefóne. Čítam, že som dostala z písomky zo sloviny dvojku. „Prečo dva?“ Nechápara som, veď som to vedela. Viac som to ale neriešila a vykročila som z bytu.

Lea so mnou dnes nejde, tak idem sama v hlučnom autobuse a sledujem okolie cez okno. Dám si slúchadlá, nech nepočujem rozhovor dvoch babiek predou mnou. Lenže na babky nefungovali ani slúchadlá, tak som si chtiac – nechtiac vypočula ich rozhovor. Jedna vychvaľovala svojho vnúčika a tá druhá chcela už svadbu, lebo má vnučku rovnakého veku. Možno nakoniec aj dohodli sobáš svojich vnúčat, ale ja som našťastie vystúpila a o chvíľu som opäť stála pred stajňou. Medzitým sa celkom zatiahlo a z peknej modrej oblohy bola zrazu sivá.

„Ahojte!”

Vo vnútri bolo pár báb, dokonca som niektoré ani nepoznala. Svoj pohľad mám upriamený na topánky a smerujem sa prezuť. Ako sa obúvam a premýšľam nad dnešným plánom, zrazu sa opäť objaví to malé neznáme dievčatko medzi dverami.

„Ahoj,“ pousmejem sa, nech nevyzerám protivne.

„Ahoj, ja som Saška,“ natiahne malú ručičku mojím smerom. Automaticky natiahnem aj ja tú svoju zo slušnosti.

„Val,“ hovorím a jemne si potrasíme rukami. Som už na odchode zo šatne, keď ma ešte zaskočí jednou otázkou.

„Val, kde bývaš?”

Chvíľku som ticho.

„V Žiline, Saška,“ odpovedám.

S úsmevom na tvári odchádzam pokojne k Adrianovi.

„A Val?“ dievčatko sa nedalo nijako odbiť.

„Prosím?“

Otočím na ňu pohľad a zároveň celé telo. Cítim, ako mi čosi puklo v ramene. Nie je to bolesť, no nie je to ani príjemné.

„Kde je tá Žilina, odkiaľ pochádzaš?“

Myslela som si, že jej prvá otázka ma zaskočila, už len z toho dôvodu, že sa absolútne nepoznáme a videla som ju druhýkrát vo svojom živote. Ako nemôže niekto poznať Žilinu? Však to nie je malé mesto a navyše je celkom známe. Samozrejme, nie sme Bratislava alebo Košice, ale sme Žilina, veľké mesto na Považí. Máme hrady, máme pamiatky, máme vyhliadky, máme prekrásnu prírodu a zaujímavú históriu.

„Ako to myslíš, Saška, že kde je Žilina?“

Saška chvíľku ostala pozerať na Adriána a bolo vidno, že jej mozgové bunky pracujú na plné obrátky. Po pár nepodarených koktavých zvukoch z nej vyšlo: „No, kde sa nachádza?“

Naozaj som bola zaskočená, však je to tu, blízko, pol hodiny cesty od stajne.

„Saška, rada sa s tebou rozprávam, ale teraz musím ísť.“

Po celý deň som rozmýšľala nad jej otázkami.

„Lei?“ Sedeli sme v autobuse na ceste domov a mne to nedalo neopýtať sa jej.

„Hm?“

„Vieš, to nové dievčatko...“

Zmraštila obočie a prekvapene na mňa ostala pozeráť.

„No, veď tá Saška zo stajne, čo mi dnes stále bola v päťach...“

Stále na mňa hľadela ako na zjavenie.

„Dobre, aaach, nechaj to tak.“

Cesta autobusom ubiehala veľmi pomaly. Nebolo to tým, že by autobus išiel pomaly. Ten išiel podľa mňa aj vyššou rýchlosťou, než bola tá povolená. Skôr mi to prišlo ako večnosť preto, lebo som bola zaujatá svojimi myšlienkami.

„Zajtra sa teda vidíme, o druhej alebo o jednej?“

Čo ak si tá malá zo mňa len robila srandu? Pochybujem, že by niekto nepoznal Žilinu.

„Val?“

Odkiaľ je vlastne Saška? Musím sa jej to spýtať. Zacítila som ruku na svojom ramene.

„Vaal? Už ma vnímaš ?“

„Jasné, prepáč, o čom sme sa to rozprávali?“

Úplne som ju prepočula.

„Nechaj to tak, však si napíšeme a zajtra sa dohodneme.“

Prikývla som na súhlas a hľadala správny kľúčik na odomknutie dverí.

„Som doma!“

Z obývačky ku mne pribehne môj štvornohý chlupáč.

„Nazdar kamoš.“

Jeho chvostík pripomína vrtuľu, ktorá sa točí tak rýchlo a je taká silná, že by zodvihla do niekoľkých metrov vrtuľník aj s pasažiermi.

„Ahoj.“ Pozdraví ma jednoducho oco z kuchyne, kde varí večeru a podľa vône to budú toasty. Prezlečiem sa do pohodlného domáceho oblečenia a sadnem si za počítač. „Wow, víkend ubehol zase ako voda.“

Rodinná večera zachránila moje obavy z toho, ako mi zajtra zazvoní budík o 7:30 s tým, že škola volá. Teda ani nie škola ale pondelok.

„Ďakujem za večeru.“

Oco mi iba prikývne hlavou. Postavím sa od stola a smerujem si rovno umyť zuby. Sadnem na posteľ a čítam knihu. *Sarah a Michael sedia pod stromom, obloha vyzerá pokojne a vedú medzi sebou malý rozhovor. „Čo ak svet nikdy neskončí? Znamená to, že budeme žiť šťastne až do smrti Michael?“ Michael na ňu s iskrami v očiach pozrie, zahľadí sa jej do očí a nakoniec riekne: „Nie, Sarah, nemyslím si, že by sme boli šťastní až do smrti. Všetko krásne musí raz skončiť a niečo zlé musí raz prísť. To je život a jeho vyváženosť na zemi.“* Oči sa mi už pomaly zatvárali, tak som knihu položila na stôl a zavrela oči. Chvíľu som sa prevaľovala v posteli, no nakoniec sa mi podarilo zaspáť.

Ráno sa zobudím bez budíka. „Koľko je hodín?“ Hľadám telefón, no nikde ho nemôžem nájsť. Nakoniec ho objavím pod vankúšom. Keď konečne vidím čas, príde mi zle. „Ako to, že je 11 hodín? Panebože, však ja som zaspala všetky online hodiny!“ Volám rýchlo mame, nech ma ospravedlní u učiteľky. Ešte mám matiku, tú snád' stihnem. Zapínam počítač a rýchlo sa prihlasujem na zoom.

„Dobré ráno, pani učiteľka, prepáčte, že meškám, ale zaspala som.“

Nepočujem odpoveď. Ja vlastne nepočujem nikoho. Ako to je možné? Pridávam zvuk, uberám zvuk a stále nič. Nahnem sa k počítaču a započúvam sa.

„Chschschschshchs“

„Au, moje uši!“

Rýchlo sa odtiahnem od počítača. Obrazovka zrazu očernie. Neviem, čo sa dnes deje. To je snád' ako zlý sen, pomyslím si. „Bum!“ Zrazu spadne počítač na zem.

„Čo to bolo?“ Vystrašene sa pozerám okolo seba.

„Ahoj, Val.“ Ten hlas poznám, obzriem sa za seba a vidím... „Saška? Ty tu čo robíš?“ Akože čo robí dievčatko zo stajne v mojom byte??

„Ahoj Val.“

Zneistiem. Čo to má všetko znamenať?

„Saška, čo tu hľadáš?“

„Pamätáš, Val, ako sme sa rozprávali o tom, že nepoznám Žilinu? Určite si spomenieš.“

Počas toho, ako sa snažím spracovať všetky tieto informácie, rozmýšľam nad naším rozhovorom.

„Áno, spomínam si.“

„Poznám Žilinu, ale trochu inak ako ty. Pamätám si, ako tu po cestách chodili koče a kone, ako sa na tamtej lúke pásli pokojne kravy,“ prstom ukázala von oknom na lúku, kde boli domy. „ Tiež si pamätám, že na tejto ulici bývali nedeľné jarmoky so zeleninou a ovocím. Ako to tu znelo hudbou, ako nám pouliční muzikanti spríjemňovali prosté dni.“

Ostala som milo zaskočená, nikdy som nikoho nepočula takto hovoriť o Žiline. A mojej generácii by som už ťažko vysvetlila význam slova koč.

„ Povedz mi niečo viac o Žiline, prosím.“

„ Tak Solna bola mojím domovom dosť dlho na to, aby som na ňu iba tak zabudla. Kedysi sme s mojou sestrou Annou pomáhali otcovi v pekárstve pod hradom. Chodili sme tam rady. Aj mojej milovanej mati sme na poli pomáhali. Vtedy to bolo mojím potešením. Moja rodina nebola ničím výnimočná pre ostatných. My sme sa považovali za výnimočnú rodinu v tom, že sme mali dva koníky, vždy úžasné jedlo na stole, strechu nad hlavou a jeden druhého...“

Wow, Saška o tom hovorí ako o živote bez problémov. V tej dobe, ktorú si ťažko viem predstaviť a bez problémov... Viem, možno sme deti nevďačné, ale je na nás toho veľa. Všade počúvam, že kvôli

technológiám strácame schopnosť komunikácie. Kvôli sociálnym sieťam sme stratili pojem o tom, čo je skutočné a o tom, čo je vymyslené. Momentálne kvôli tejto situácii, ktorá je, si nemôžeme užiť ani najlepšie roky dospelosti. Rodičia nás odmala ťahali od počítača, mobilu a teraz nad nami stoja, aby sme to všetko zasa poslušne využívali.

„A ako to prebiehalo v škole, Saška?“

Určite neboli v takej pozíci, ako som ja teraz..

„Val, boli sme radi aj za to málo, čo sme mali. Vzdelanie nebolo dobré. Teda, v porovnaní s vaším bolo katastrofálne. Ja som sa veľmi chcela učiť, bavilo ma to, ale do školy som chodila iba občas. Keď potreboval otec pomôcť, vždy som mu pomohla. Nikdy sme nemali školu prvoradú pred robotou.“

Tak týmto ma naozaj zaskočila. Robotu prvoradá pred školou? Momentálne v škole nesieme následky za každú vynechanú hodinu. Rodičia nás musia ospravedlniť u učiteľa, že neprídeme do školy, teda že sa vlastne nepripojíme.

„Saška? Prečo si prišla?“ mala som v hlave nekonečne veľa otázok..

„Pozrieť sa, ako sa má môj milovaný kôň.“

Aký kôň? Všetko podľa slov tu Saška bývala tak 200 rokov dozadu.

„Akého koňa máš na mysli?“

„Všetko predsa Adriano. Ten koník je neskutočný. Dokázal ma zobrať cez všetko. Či už myslím rieku, kopce či spadnutý konár alebo najhoršie situácie, cez ktoré prešiel so mnou. Presne preto si vyhliadol aj teba. Aby ti spríjemnil život a bol ti oporou...“ Saška držala v ruke moje fotky s Adriánom, ktoré ležali na stole vedľa počítača.

„Ešte stále naháňa srnky?“ Otočila sa Saška, keď vtom spadol počítač na zem. Na prudký nádych som sa rýchlo posadila na posteli.

„Saška?“ Pomaly sa snažím vstať z postele, ale pociťujem nepríjemnú bolesť vzadu v hlave.

„Nie, Valentínka, neviem, kto je Saška, ale budík ti tu vyhráva už dosť dlho, tak si ho láskavo vypni a poď vyvenčiť psa.“ Ozvala sa mama

Hľadím Adriana na lúke po štici a pozeráme v diaľke na pokojné srnky.

„Takže už viem, prečo ťa tak zaujímajú práve srnky.....“ Pousmejem sa a vychutnávam si prírodu a pokoj od technológií. Zavriem oči a nechám svoje myšlienky voľne plynúť...

„Ja som vedela, že ma potrebuješ.“

Pocítim jemný dotyk na svojom ramene.

„Ďakujem, Saška, je príjemné niekedy zabudnúť na prítomnosť a hlavne určiť si svoje priority..“

Prv, ako otvorím svoje oči, začujem erdžanie a v diaľke dupot srniek smerujúcich do tmeného a hlbokého lesa.

„Tak poď, kamoš, toto ostane len medzi nami...“

Toto je pre všetkých čitateľov či čitateľky...

Ahojte. Týmto príbehom som sa chcela zamyslieť nad terajšou situáciou. Máme to všetci ťažké. Chcela som len poukázať na to, že je možné sa zamerať aj na niečo iné ako len na trápenie sa so školou. V týchto rokoch by sme si mali užívať, dospievame, mali by sme robiť blbosti. Sedíme doma, ničíme si chrbtice či oči za počítačmi. Občas máme viac úloh ako v škole. Máme to niektorí ťažšie ako v laviciach. Možno niekto ani nepochopí výklad učiteľa cez obrazovku. Týmto slovami by som chcela pripomenúť, že nie ste sami. Porozprávajte sa. Oddýchnite si. Dajte si deň pre seba. Deň mimo školy. Možno vám chýbajú priatelia, choďte spolu do prírody. Nezapudnite na komunikáciu. Jediné, čo nás dokáže udržať pri zmysloch je vyrozprávať sa. Spolu to zvládneme a prekonáme tieto ťažké situácie. Skúsme sa zamerať na niečo pozitívne a venovať sa len tomu.

Držím nám palce!

Autorky: Lea Kubíncová, Valentína Stoilová

© 2021